

Ung må verden være

★★★★☆ **Teater.**

Teaterinstallationen »Ungdom« er en enestående mulighed for at møde tidens unge – men især sig selv.

Af **Jakob Steen Olsen**
jso@berlingske.dk

Slutbilledet i teatret Republicques interaktive teaterinstallation »Ungdom« er noget af det smukkeste, jeg længe har oplevet på teatret.

Så har man ligget dér i mørket sammen med en anden teatergæst på et blødt vat-tæppe og kigget op i Republicques kunstigt skabte stjernehimmel, mens teenageren mellem os har hvisket om sine drømme – og sin uro – for fremtiden.

Præcis som alle de andre teatergængere har gjort det rundt omkring i den teltlejr, der udgør forestillingens ramme. Og så begynder Solen at stå op i horisonten – jo, man kan sagtens skabe en solopgang på teatret. Den sidder vi så hånd i hånd og kigger på, mens de mange andre smågrupper af unge og mere bedagede teatergæster rejser sig op og tager afsked med hinanden med et kram.

Gruppe for gruppe begynder de »gamle« at gå mod lyset og forlade teatersalen, mens de unge vinker farvel. Her skilles vores veje, sådan som det nu engang må være.

Vi overlader det til de unge at leve deres egne liv, gøre deres egne erfaringer, begå de fejl, de nu skal begå – sådan som vi selv har gjort det.

Det kan vi ikke hjælpe dem med. De skal til at leve deres voksenliv, mens vi selv går ud til – ja, til hvad? I første omgang til vores egne liv, resultatet af de valg, vi nu engang

Husker du? En hel teltlejr for unge er bygget op som en anden Roskilde Festival i Republicques teatersal. Foto: Per Morten Abrahamsen

har truffet. I sidste ende til døden, velsagtens.

Fix og Foxy, der består af instruktøren Tue Biering og dramaturgen Jeppe Kristensen, har skabt et stærkt koncept for oplevelsen, hvis styrke er, at den masserer sin tilskuers bevidsthed på så mange planer.

Naturligvis handler den om det at være ung lige nu og her. Når man kommer ind i den dunkle teatersal, bliver man lynhurtigt ført ved hånden ind i et telt, hvor en ung fortæller om sit liv, og hvor man også – hvis man kan og tør – kan fortælle om sine egne erfaringer fra dengang, livet stadig var et nyt sted at være.

Oplevelsen er forskellig fra tilskuer til tilskuer, for de unge bidrager åbent med historier fra deres egne liv. Jeg hører om 15-årige Karlas splittelse mellem at være på evig pendulfart mellem forskellige hjem – efter vi har set billeder fra dengang, hun var spæd og familien samlet. Jeg læser også godnathistorie for hende, sådan som far gjorde det.

Men snart er vi i et andet telt, hvor vi krøller os sammen og forbereder os til fest

og snakker livligt om at drikke for meget og blive fuld og kaste op, inden vi hives midt ud på dansegulvet på diskotek Friheden, hvor vi slipper kroppene løs i ungdommelig festrus og diskodrøn. Pludselig husker kroppen: Sådan var det. Hvor er det længe siden, vi har danset sådan. Alt for længe.

Og snart ligger vi igen i et telt, hvor en ung pige hvisker sin uro over det øgede ansvar, det er at blive voksen, ud i mørket. Jeg havde helt glemt de der lange natlige samtaler i det dunkle.

Vemodigt møde

Selv om man får et indblik i unges tanker – bare rolig, deres overvejelser ligner dem, vi andre også havde – så er det virkelige kup i denne nænsomme, subtilt orkestrerede oplevelse, at man i samtalerne med de unge, i hvert fald hvis man er midaldrende, uvægerligt kommer til at tænke over sit eget livs skæve – eller alt for lige? – gang.

Hvor er alle drømmene, du drømte? Hvad blev der egentlig af spontaniteten? Af

kræfterne? Hvordan synes du selv, det går?

»Ungdom« er en blødere variant af den type totalteaterinstallationer, som også den mere forhærdede SIGNA, der spiller på ubehageligheder og magtstrukturer, er eksponent for. Her bidrager illusionen, sansendtrykkene og mødet med de unge først og fremmest til en vemodig konfrontation med én selv og med ens egne følelser.

»Ungdom« bliver en rørende oplevelse, der lever længe i den tilskuer, der tør lukke op for sin egen tilsandede hukommelse. Muligvis bliver man for en kort stund ung på ny i mødet med livets nybegyndere. Men man bliver også klar over alt det, der for altid er forbi.

Hvad: »Ungdom«.

Hvem: Koncept og instruktion: Tue Biering og Jeppe Kristensen (Fix & Foxy). Scenograf: Johan Kølckjær.

Hvor: Republique, Store Scene. Til 7. marts.

Cool, kikset, Kindness ...

Af **Michael Charles Gaunt**
micg@berlingske.dk

Adam Bainbridge er ikke verdens bedste danser. Men det holder ham på ingen måde tilbage fra at svinge sine lange lemmer, når først funken flyder. Han er heller ikke verdens mest sikre sanger. Og han er sjovt nok heller ikke bleg for at indrømme det mellem numrene.

Nej, det var måske ikke verdens mest tjekkede koncert, da den to meter høje, skarpt klædte brite onsdag aften besøgte Pumpehuset med sit enmandsprojekt Kindness, der live var udvidet med tre musikere og to korsangerinder.

Bøffer var der nok af: Et backtrack der blev startet forkert; en sang som de ikke kunne blive enige om, hvordan skulle slutte; glemte

Adam Bainbridge i Pumpehuset. Foto: Jens Nørgaard Larsen

sangtekster og et par skæve vokalharmonier.

Men, men, men. Det gjorde faktisk ikke noget. For gruppen tog det selv med store smil og lod sig på ingen måde mærke af fejlene. Ja, de jokede rent faktisk med dem i

★★★★☆ **Frost Festival.** Stemningen var løssluppen og humøret højt, da britiske Kindness bragte sin funky genreleg til Pumpehuset.

flere omgange. Og godt hjulpet på vej af Bainbridges halvkiksede, langlemmede danseopvisning udviklede koncerten sig hurtigt til en meget afvæbnende og festlig affære.

Ja, det var faktisk overraskende livligt. Og tak for det. For godt nok er der masser af sprøde dansegrooves, funky basgange og postmoderne genreleg på Kindness' foreløbig to udgivelser, »World, You Need A Change Of Mind« (2012) og »Otherness« (2014). Men det er også udprægede studieplader, der om noget er båret af deres fuldfede, intelligent refererende produktioner og de mange dygtige studiemusikere og gæstevokalister, som Bainbridge har haft til rådighed.

Helt samme velformede studielyd er mere eller mindre umulig at genskabe live. Og nej, onsdag aften var der hverken nogen saxofonist eller sangerinde af svenske Robyns kaliber med – som på pladerne.

Men det anerkendte Kindness og tilførte

i stedet en anden, langt mere menneskelig energi med de midler, der nu var til rådighed.

Rytmesektionen var edder-tight, mens den kulørte frontlinje med Bainbridge, de to seje sangerinder og ikke mindst den ulæstelig klædte guitarist skabte en løssluppen fest for øjne, krop og ører forrest på scenen.

Smilene sad lige så løst som de smækre grooves, og bandets skønne indbyrdes kemi forplantede sig uden problemer til salen. Som sådan var det en fornem opvisning i at få det kitchede og semi-kiksede til at se og lyde ualmindelig cool. Men helt uden uklædelig distance eller smarte attituder.

Selv om man ikke spiller perfekt, kommer man langt med imødekommenhed og gode vibrationer. Jo, Kindness levede i den grad op til sit navn.

Hvad: Kindness.

Hvor: Frost Festival, Pumpehuset, onsdag.